

organer, det vil sige også i sikkerhedsrådet. Til og med 15. plenarforsamling i 1960 lykkedes det ikke for tilhængere af Peking-regeringens medlemskab at få spørgsmålet optaget på dagsordenen. Forslag herom, fremsat af Indien i årene 1956-59 og af Sovjetunionen i 1960, blev nedstemt.

På 16. plenarforsamling i 1961 blev Kina-spørgsmålet foreslået optaget på dagsordenen af såvel Sovjetunionen som New Zealand, sidstnævnte land i forståelse med De forenede Stater, der måtte påregne, at det kunne blive vanskeligt fortsat at få tilstrækkelig tilslutning til en udsættelse af sagen. Det lykkedes imidlertid USA at få vedtaget et procedureforslag, der i overensstemmelse med pagtens art. 18 bestemte, at ethvert forslag om at ændre Kinas repræsentation er et „vigtigt spørgsmål“, der kræver to trediedeles flertal til en vedtagelse. Dette fik dog ikke praktisk betydning for den efterfølgende afstemning om et sovjetisk forslag om at fjerne Formosaregeringens repræsentation og indbyde Peking-regeringen til at sende sine repræsentanter til FN, idet dette forslag end ikke opnåede simpelt flertal. Ved afstemningen stemte 37 lande for (herunder de nordiske lande undtagen Island, der afstod), 48 imod. I alt 19 lande afstod. Samtlige daværende 104 medlemsstater deltog således i afstemningen.

Kina-spørgsmålet blev atter foreslået optaget på dagsordenen for 17. plenarforsamling af Sovjetunionen, og under samme betegnelse som sidste år: „Genoprettelse af folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder i De forenede Nationer“.

Der forelå ved debattens begyndelse i plenarforsamlingen et sovjetisk resolutionsforslag af følgende ordlyd:

„Plenarforsamlingen,
som anser det for nødvendigt at genoprette folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder i De forenede Nationer,
som er klar over, at kun repræsentanter for folkerepublikken Kinas regering er kompetente til at indtage Kinas plads i De forenede Nationer og i alle organisationens organer,
beslutter,
at fjerne Chiang Kai-shek repræsentanterne fra alle FN organer
at indbyde repræsentanter for folkerepublik-

ken Kinas regering til at indtage Kinas plads i FN og i alle dets organer“.

Forslaget svarede ret nøje til Sovjetunionens forslag det foregående år, men dets form var mere afdæmpet, for så vidt som det ikke anvendte betegnelsen „Chiang Kai-shek kliken“ om Formosastyret.

Der var i plenarforsamlingen åbenbart ikke så stor interesse for at drøfte sagen som tidligere, hvilket utvivlsomt stod i forbindelse med den klare afgørelse på 16. samling. Debatten var forholdsvis kort og indeholdt i det væsentlige en gentagelse af tidligere fremførte synspunkter.

Den sovjetiske repræsentant (Zorin), som indledede debatten, sagde bl. a., at det ville være umuligt uden deltagelse af Peking-Kina at tilvejebringe de nødvendige betingelser for en løsning af nedrustningsproblemet og for normalt arbejde i De forenede Nationer. Han mente, at amerikanske „manøvrer“ hidtil havde forhindret sagens løsning, og at problemet proceduremæssigt blot drejede sig om godkendelse af et FN-medlems fuldmagter. Det var efter hans opfattelse absurd at ville fremstille dette som noget, der krævede to tredjedels stemmeflertal. Han advarede kraftigt imod at nære illusioner om, at det skulle være muligt at skabe en situation, således at to Kina-stater i De forenede Nationer blev en udvej

Andre fortalere for Peking-Kinas repræsentation fremførte argumenter som universalitetssynspunktet, erkendelse af en faktisk eksisterende tilstand, og den indvirkning på Kinas politik, som dets deltagelse i FN's arbejde kunne få. Blandt disse var Ceylons og Den forenede arabiske Republiks repræsentant, og uanset den kinesisk-indiske konflikt om grænseområderne, også Indiens repræsentant. I sit indlæg fremsatte denne dog et kraftigt angreb på Peking-Kina, som han anklagede for at have indledt en overlagt krig mod Indien, der hele tiden havde tilstræbt at være en fredelig og venligsinde nabo og at undgå sammenstød om grænseproblemerne. Også Storbritanniens repræsentant (Godber) fastholdt „trods Kinas væbnede indtrængen over Indiens nordlige grænser“ det britiske synspunkt, at Peking-regeringen repræsenterer Kina.

Den amerikanske repræsentant (Stevenson) angreb i sin tale det kommunistiske